

KAREN KÆK

Karen Kæk skriver til [“Det Rullende Havnearkiv”](#) om sine oplevelser på færgen Prinsesse Anne Marie i 1979.

ÅRHUS – KALUNDBORG FÆRGEN.

Det var i januar 1979. Det var en frygtelig vinter december '78. Militæret havde kørt med bæltekøretøjer i Aarhus midtby, kan du huske det? Ja og den sidste Nytårsaften i kollektivet Bjergager, hvor vi havde besøg af de strandede tyskere, der ikke kunne komme hjem på grund af sneen?

Nå, men i januar skulle Henrik flytte til København. Thomas og Birthe, havde lånt Thomas' forældres Renault 6, tror jeg det var, til at flytte Henriks få ejendele, til København i. En rigtig møgspand for øvrigt. Den skulle startes med få timers mellemrum, ellers ville den slet ingenting.

Der var købt billet til færgen Rulle Marie, Prinsesse Anne Marie, til bilen og to personer. Vi var jo fire, så to måtte ligge under et tæppe bag i bilen, sammen med flyttetingene, og så først kravle frem efter at færgen havde lagt fra kaj. Kan ikke huske hvem der fik pladserne i bagagerummet, men jeg er sikker på, at jeg

ikke var den ene. Færgen havde afgang klokken 20, så de blinde passagerer krøb frem lidt efter klokken 20, og vi gik alle op i færgens cafeteria. Henrik og jeg gik ud i kulden på agter soldæk, for at se byen forsvinde, det var jo vinter og mørkt, så byens lys var smukt, tænkte vi. Bovporten stod på vid gab, man kørte jo ombord bag i det skib. Den lukkede gerne ned et stykke ude i havnebassinet. Vi sejlede... men bovporten gik ikke ned. Godt vi ikke havde hørt om Estonia. Cirka 10 meter fra land stoppede den gamle færge, og lå bare der og gik ligesom i tomgang. Der gik noget tid, og Kaptajnen meldte over skibets højttalere: Vi har et mindre problem, færgen bliver lidt forsinket. Nå, jamen så går vi da ind og sætter os lidt. Og der sad vi så, længe. Der var ikke mange med den færge, så der var god plads om bord. Jeg tror der var gået en times tid, før kaptajnen igen lod sig høre, og fortalte at der var et problem med bovklappen, den ville ikke ned. Men de arbejdede ihærdigt med at løse problemet. Vi gik ud og kiggede, det så da helt tumpet ud. Nogle mænd i blå kedeldragter stod ligesom og hoppede på den klap. Det blæste og kolde våde snefnug føg om ørene på os.

Senere fik de fat i en kran; kaptajnen meddelte begejstret, at nu varede det ikke ret længe, inden vi kom af sted. Men den kran kunne da ikke rokke bovklappen. Folk var ved at være lidt misfornøjede. Ikke nok med at vi skulle have været i Kalundborg, men man bød os ikke noget som helst, kaffe, sodavand eller noget, og ingen kunne komme af den færge igen, da vi jo var cirka fem meter fra den der arm, hvor man kunne gå til og fra borde. Vi holdt nu lav profil langt hen af vejen, to af os var jo blinde passagerer. Ved midnatstid, havde vi slæbt et par madrasser op i det agter cafeteria, det var jo aldrig åbent alligevel. Thomas og Birthe tog en lur, og Henrik og jeg gik på opdagelse ned i færgen, åbnede de døre med adgang forbudt. Hvad skulle vi ellers give os til?

Vi fandt en Marokkaner, der var ved at vaske tøj nede i et rum under bildækket, han sang, og var i højt humør. Han tog Henrik med op i cafeteriaet, til Thomas og Birthe. Han havde noget fra sit hjemland, som kunne ryges, så det gjorde vi.

Klokken cirka tre om natten kom kaptajnen på højttalerne og sagde, at vi måtte få kaffe, og at nu skete der snart noget, for de havde fået fat i en kæmpe kran, der kunne løfte mægtigt mange tons, så den klap kunne falde på plads. Henrik og jeg gik ud på dækket igen. For ligesom at opmuntre og vise vores sympati

for de folk, der baksede med den klap i den bidende kulde. Vi stod der og kom med velmente tilråb og viftede med vores hatte.

Kaptajnen blev ved med at forsikre at nu varede det ikke længe, men folk var begyndt at buuuhe af ham, så der blev langt imellem at han ytrede sig.

Endelig klokken 8 næste morgen gik klappen ned, det var kranen; jeg tror den hed Samson, der hev den på plads, og vi landede i Kalundborg klokken 11.

Senere samme år tog Prins Henrik, altså ikke ham der var på færgen vel, en tur med varmluftballon over Danmark, og Henrik og jeg tog til Frankrig. Vi mødte et sødt fransk ægtepar, som gav os husly, og de ville vide alt om Danmark. De troede, der var isbjørne her – og det er der da også, fortalte vi dem. Henrik fortalte dem også om vores frygtelig kolde vinter og om vores færgetur. Om arbejderne på kajen og den store kran. Og at intet hjalp, og de var ved at miste gejsten i kulden. Men så dukkede HKH Prins Henrik op i ballon, og inspicerede deres arbejde, og kom med anerkendende tilråb, og så gik klappen ned. Det franske ægtepar, morede sig "kongeligt", og var vældigt stolte af deres tapre landsmand, der sådan fløj ud i ballon midt i den danske fimbulvinter for at påskønne danske færgearbejdere, og gøre sit til at redde færgepassagerer fra underdrejede færger.

Men jeg kunne nu godt lide Rulle Marie og søsterfærgen Elisabeth. Det var ligesom dem, der var de rigtige, Aarhus – Kalundborg færger.

Peder Pårs og Nils Klim, Ask og Urd, kom aldrig på højde med de to.

Skrevet af Karen Kæk, juni 2013